

Варна Градската библиотека

НЕЗАВИСИМЪ СЕДМЪЧЕНЪ ВЕСТИНИКЪ
урежда редакцияненъ комитетъ

Абонаментъ: за година—30 лв.; за 6 м-ца—10 лв.;
чужбина—160 лв.; обявления — по споразумение.
Адресъ: „ЧЕРНОМОРСКА КАМБАНА“—Варна.
Главенъ редакторъ: **Иванъ Демиревъ**

ЗЕМЛЕДЪЛСКОТО ЕДИНСТВО.

Въ миналото, когато българското село тънеше въ мизерия и тъмнитъ сили въ страната ни ограбвах, малтретираха и държах, въ мракъ селянитъ, великани-тѣ на земледѣлския съюзъ — Ал. Стамболийски и Дим. Драгиевъ тогава туриха основитѣ на земледѣлската организация.

Неуморно, ревностно и съ себеотрицание тѣ водиха борба повече отъ 20 години за тържеството на възвишенитѣ земледѣлски идеи, въ която тѣ посочиха на сдруженитѣ земледѣлци два пътя, две тактики за реализиране на тѣзи идеи.

И дветѣ тактики намерихе привърженици въ срѣдъ сдруженитѣ земледѣлци, които бѣха дълбоко убедени въ идеализма, искреността и предаността на двамата многозаслужили основатели на земледѣлския съюзъ.

Макаръ и по-после тѣзи две тактики да бѣха една отъ главнитѣ причини за разцеплението на земледѣлския съюзъ, днесъ упрецитѣ за разцеплението не сж насочени къмъ кумиритѣ на земледѣлската организация — Ал. Стамболийски и Димитъръ Драгиевъ, а къмъ всички ка-

риеристи и политически парвенюта, които нахлуха и застанаха следъ 9 юний начело на земл. съюзъ и искатъ да го дерижиратъ, безъ да бжде това по силитѣ имъ.

Едни отъ тѣхъ въ услуга на „лѣвичари“, други на „десничари“ съ всички непростени средства, подобно на езузитѣ, се мжчатъ да продължатъ това фатално положение въ съюза — да бжде разпокъсанъ, а тѣ да го използватъ за свои лични цели. Тоя хаосъ въ селската организация стана тегостенъ и отвратителенъ за сдруженитѣ земледѣлци. Напоследъкъ тѣ се обявиха велегласно противъ него и крепителитѣ му, като решително се изказаха за обединението на разпокъсанитѣ земледѣлски сили.

Това настроение въ полза на земледѣлското единство е завладѣло вече всички дружби въ селата и градоветѣ, съ което тѣ искатъ да се тури веднажъ за винаги край на братоубийствената борба въ земледѣлския съюзъ.

Дано това да стане въ предстоящия земл. конгресъ за доброто на съюза и България.

Ив. Демиревъ.

По градове и села.

На вниманието на министран на просвѣтата. Ново-Загорската непълна гимназия.

Въ редакцията ни се получила маса писма, произходящи отъ граждани на Н. Загора и нѣкои села на околията му, съ които тѣ ни замолватъ да повдигнемъ въ нашия вестникъ въпроса за откриване VII кл. при Ново-загорската непълна гимназия.

Исканията на ново-загорци сж навременни и основателни. Тази година доста ученици отъ града и околията свършиха VI класъ съ успѣхъ и тѣхнитѣ родители въпреки голѣмото имъ желание да продължатъ образованието си, сж бедни и се намиратъ въ невъзможностъ да ги изпратятъ

въ други градове, гдето има гимназии.

Като се има предъ видъ това и многократнитѣ настоявания на ново-загорци — да се открие VII кл. въ града имъ, ние мислимъ, че министерството на Народната просвѣта дължи да удовлетвори тая вопиюща нужда. Никакви причини нѣма то да не ги удовлетвори, защото въ Нова-Загора има всичкитѣ условия, отколкото въ съседнитѣ на нея градове, да се открие не само VII кл., но дори и пълна гимназия. При това гимназиялното помѣщение, което съ своята модерна архитектура краси центъра на градъ, е грамадно и съ всички удобства.

Като се прибави къмъ всичко изтъкнато по-горе и редовното изплащане отъ общината заплатитѣ на учителитѣ, при

това положение министерството ще направи доста много за града и околията, ако разреши въпроса въ смисълъ — тая година да се открие VII класъ при Ново-загорската непълна гимназия и удовлетвори така една крещяща нужда на гражданството, което е пожертвало доста за развитието на просвѣтата въ тоя културенъ край.

Княжевската земледѣлска дружба.

Въ с. Княжево — Софийско земледѣлцитѣ сж организирани въ дружба, на която членоветѣ сж преданни, интелигентни и съ високо съзнание. Тя е единствената дружба въ страната ни, която прави впечатление по своята дисциплина и активъ.

Председателя на дружбата г. Добруджански (запасенъ генералъ щабенъ полковникъ) полага всички грижи и старания да издигне дружбата въ просѣтъ на селската организация, дисциплината въ нея, безъ която тя не може да има успѣхъ въ своитѣ икономически и политически борби.

Въ това отношен е полезенъ и секретаръ-касиера на дружбата г-нъ Л. Д. Врабчевъ, който е билъ винаги готовъ да жертвува всичко за своята организация.

Въ дружбата членуватъ и доста стари сдружени земледѣлци, които съ своето минало и активъ правятъ честь на дружбата.

Напоследъкъ дружбата се е занимала съ въпроса за обединението и е държала следния протоколъ по него, отъ който сдруженитѣ земледѣлци въ страната не само трѣбва да взематъ актъ, но и да последватъ примѣра даденъ отъ княжевскитѣ сдружени земледѣлци.

ПРОТОКОЛЪ № 1.

Днесъ 26.VI 1929 год. Княжевската земл. дружба като взе предвидъ, че борбитѣ въ върховетѣ на Б. З. Н. С., водени отъ нѣколко години насамъ, сж пакостни и гибелни за настоящето и бждещето на съюза; че тия борби не сж продиктувани отъ изменилитѣ политическитѣ условия, а сж плодъ на пакостната агитация на дѣснитѣ политически партии — смъртни врагове на земл. съюзъ и на разрушителната демагогия на левитѣ пол. организации, които се мжчатъ да тикнатъ съюза въ чужда нему пѣтаща

Реша:

1. Избра ново настоятелство въ съставъ председателъ: Димитъръ Добруджански, п. пр. лъ Борисъ Младеновъ, секр.-касиеръ Любомиръ Д. Врабчански и членове Станко Колевъ и Станчо Бошковъ, на което възложи да преустрои дружбата и

Видни земледѣлци за землед.

единство.

Георги Юрдановъ за земледѣлското единство

Втория редакторъ на в-ка ни г-нъ Г. Б. Арнаудовъ ведно съ администратора г-нъ Н. Кьосевъ сж намѣрили г-нъ Г. Юрдановъ въ съюзния домъ.

Запитанъ отъ редактора ни, какво е мнението му по разпокъсаността и обединението на земледѣлския съюзъ е отговорилъ:

— Искаме да се обединятъ разпокъсанитѣ сили по Б. Н. З. С.

За тая целъ постоонното присъствие е имало доста заседания, въ които единодушно се подчерте, че трѣбва да стане обединението. Особено се подчерта да се държи смѣтка за съсловността на организацията и за самостоятелната борба въ изборитѣ. Решението на конференцията се изпраща на постоанното присъствие крило Г. Марковъ. Тѣхния отговоръ не сме получили.

Азъ ведно съ г. г. Д. Гичевъ и Вергилъ Димовъ сме натоварени да преговаряме съ крилото на г. Маркова.

Една среща съ Радуловъ и

Чолаковъ направихме. Срещитѣ ще продължатъ.

Изпращайки ни най-любезно г-нъ Юрдановъ ни заяви:

Азъ вѣрвамъ, че съюза ще се обедини.

При Георги Марковъ

Намерихме г. Георги Марковъ въ хотелъ „Берлинъ“ — София, току що завърналъ се отъ Попово.

— Г-нъ Марковъ, Вий сте обещали на нашия главенъ редакторъ да направите изявление по въпроса за обединението на земледѣлския съюзъ.

— Днесъ постоан. присъствие на съюза се събра и реши да се свика управителния съветъ за 8 идущия месецъ, когато той ще се занимае съ този въпросъ. До тогава вземахме решение да не правимъ изявления по въпроса за обединението.

На другия денъ ние четехме въ софийс. ежедневникъ в. „Утро“ бр. 6005 следнитѣ изявления на г. Георги Марковъ:

„Г. Марковъ ни заяви, че е за пълното обединение и че има пълна вѣра въ делегатитѣ по преговоритѣ на тѣхното пост. присъствие“.

Политически бележникъ.

„Зрънцето на истината“

Въ бр. 34 отъ 26 т. м. на в. „Прѣпорецъ“ четемъ:

„Всѣки новъ денъ нашитѣ вестници устройватъ интересни срещи между министри; разговори и преговори между видни партийни водачи за утрешни комбинации на държавното управление“.

— Не нашитѣ вестници устройватъ срещитѣ между министри и видни партизани на сговора, ами тѣ ставатъ постоанно — най-вече сега, когато племената въ демократическия сговоръ продължаватъ да воюватъ и се ругаятъ, а тѣхнитѣ шефове се събиратъ тукъ-тамъ по курортитѣ и диятъ начинъ какъ да ги помирятъ и продължатъ управлението на демократическия сговоръ.

Всичко, обаче, е напраздно и за да се види голѣмината на

самото „зрънце на истината“, която и в. „Прѣпорецъ“ не отрича въ сжщия брой, ще трѣбва да добавимъ, че срещитѣ и сега продължаватъ, но не даватъ задоволителни резултати за партизанитѣ на демократическия сговоръ, на които е много неприятно да имъ се говори за промѣна въ управлението.

Близкото бждеще, обаче, ще имъ я наложи и тѣ ще бждатъ заставени да се помирятъ съ положението си.

Т. Пош. и Ж. П. Трибуно.

Редактора ни г-нъ Арнаудовъ въ обиколката си въ Княжево, по работа е трѣвало да отиде въ мѣстната т. п. станция, където е останалъ изненаданъ отъ мизерното положение на началника и служашитѣ. Тая въ една Княжевска станция, при това въ сезонъ на претрупана работа, началника изнемогва завеждащъ всички служби, раздавачитѣ тоже, разнасяйки на по нѣколко километри кореспонденцията, а клиентитѣ кжсатъ нервнитѣ си при чакането — плодъ на възлагането отъ горѣ всички служби само на единъ човѣкъ. *Вѣроятно почтамтата Гл. Дирекция отъ икономии тамъ, гдето не трѣбва, продължава да е едина на брашното, а скжпа на трицитѣ?*

Въ бръснарница „РЕКОРДЪ“

на Нисимъ Акитовъ, ул. „Лавеле“ № 28 стрижене и бръснене при идеална чистота и вѣщина. 1—3

Абонарайте се за в-къ „Народна Камбана“

Само даванитѣ реклами въ в. „Народна Камбана“ постигатъ целта си

Културна трибуна.

Ив. Д. Строговъ.

Стоянъ Михайловски следъ 1904 год.*)

Стоянъ Михайловски—едно голѣмо ние, единъ колосъ въ българската литература, и не само въ българската. Като сатирикъ и поетъ-философъ, той е уникаленъ въ цѣлата съвременна европейска литература. Неговите „Сатирически и философски сонети“, неговата „Книга за българския народъ“, неговитѣ сатири и философски и морални пѣсни, епиграми, сентенции и пр. ще останатъ да красятъ нашата литература докато свѣтъ свѣтува. Михайловски е равенъ на Хораци и Ювеналъ, появили се при декаданса на древния Римъ, следъ страшната поквара на неговитѣ семейни и обществени нрави. Но Хораций и Ювеналъ се явиха на литературната сцена следъ като Римъ бѣ просвѣстствувалъ дълги столѣтия по редъ — и истина тѣ бѣха едно естествено явление въ духовния животъ на тръгналата къмъ упадъкъ римска държава.

Какъ да ся обяснимъ, обаче, появата на Стояна Михайловски у насъ още въ първитѣ дни на ново-създаденото трето българско царство? Не е ли, не бѣше ли (защото Ст. Михайловски отъ вчера почива въ майката-земля), той единъ парадоксъ въ нашия литературенъ, социаленъ и политически животъ?... Защото, за да се яви единъ Ст. Михайловски въ България сега, трѣба да се допусне, че е имало назрѣли условия, че корупцията въ тая страна е била безгранична, че злото е било и се шири още по всички посоки на нашия общественъ и политически животъ. Ст. Михайловски не е едно случайно явление въ българската литература, но дълбоко, коренящо се въ неджизтѣ на нашето време, въ страшно-отрицателнитѣ страни на съвременната наша епоха.

Тая епоха бѣ създавала не само тоя голѣмъ поетъ-сатирикъ и моралистъ, тя бѣше издигнала и създавала въ лицето на Стояна Михайловски и — единъ пророкъ. Когато пророкъ заговарваше, излѣзълъ изъ своето уединение, цѣлъ народъ се обръщаше на слухъ, цѣла България трепнѣше отъ възторгъ или гнѣвъ, вслушана въ гласа на пророка, на своя пророкъ, който бѣше не само нашъ. Съ перо и слово живо, българскиятъ пророкъ будѣше народната съвестъ, бичуваше грознитѣ пороци на съвременницитѣ си, клеймеше на позорния стълбъ българскитѣ властници. които ето вече четвъртъ вѣкъ какъ разпъватъ България и тя върви „отъ развала къмъ провала“...

Това бѣше до срѣдата на 1904 г. Пророкътъ и поетъ-сатирикъ бѣше стигналъ апогея на своята слава, на своята боговдъхновенна речъ, на своята творческа мощъ. Отъ неговото стихийно слово на библейския пророкъ единъ гордъ монархъ треперѣше въ своитѣ палати и се прегъваше подъ тѣжестъта на всѣкой новъ мораленъ ударъ, който му нанасяше пророкътъ, а неговата дворцова камарилка бѣше въ ужасъ отъ страшната офанзива на поета. Сѣкашъ възкръсналъ бѣ Иванъ Кръстителъ и бѣ дошелъ отъ пустинята всрѣдъ новия Иерусалимъ, столицата на България. . . Паметна ще остане тази епоха, епохата на българския Иродъ, и тази епохална борба на българския Иванъ Кръстителъ. . .

Изведнажъ, обаче, като гръмъ изъ ясно небе, разнесе се вестъ тревожна и грозна: пророкътъ обезглавенъ. Стоянъ Михайловски пречупилъ мощното си перо — заради една държавна пенсия — и решилъ да се отдаде на пълна резигнация, за голѣма радостъ на Ирода и на неговата камарилка. . . Отъ тоя трагиченъ за България день Стоянъ Михайловски бѣше вече умрѣлъ за всички ония, които съ трепетно възлечение очикаваха, като изгрѣва на слънцето, всѣка речъ, всѣко творение на великия поетъ-философъ и пророкъ на българския народъ. . . Страшно разочарование настана всрѣдъ тоя народъ. Пустошъ настани въ душата на българина.

Мнозина диятъ първопричинитѣ на нравственото падение на българската интелигенция, която отъ нѣколко десетки години сѣкашъ е скъсала всички връзки съ своя народъ, въ ония шефове партийни, които сѣ срѣдствата на властта корумпирала и продължаватъ да корумпиратъ нашата интелигенция още отъ студентската скамейка, и това е безспорно. Но, трѣба да се каже открито и на всеуслышание, *това нравствено падение се дължи главно на моралното падение на български общественници и моралисти*, което повлече подире си и онова на цѣлата наша младежъ. . . Тая младежъ сравнява думитѣ съ дѣлата на своитѣ пи-

сатели-учители и, понеже примѣрътъ е заразителенъ, най-подиръ тя се зарази отъ дѣлата, като забрави думитѣ или не имъ отдава никакво значение вече. Защото поетътъ, въ истинската смисълъ, не е нищо друго, освенъ пълна хармония между думи и дѣла, между акция и слово. Безъ тая хармония, той не е нищо друго, освенъ единъ скелетъ, укиченъ само съ цѣвта и хубава премѣна. Отхвърли премѣната и цѣвтата, остави скелета, кискащъ се цинично подъ своята бѣла мантия. . .

Когато Стоянъ Михайловски, за всеобща изненада, презъ 1904 г., пречупи срашното си за обществената корупция перо, срещу една нищожна, дори мизерна пенсия, *свърши се всичко, България, наистина, тръгна отъ развала къмъ провала!*

Дълги години подъ редъ, следъ това събитие въ българския общественъ животъ, Стоянъ Михайловски си бѣ наложилъ пълна епитимия, бѣше се самоказалъ. Пророкътъ бѣше забѣгналъ пакъ въ пустинята и бѣ се отдавалъ тамъ на постъ, молитви и разкаяние. . .

Но ето, единъ божи день, пророкътъ излѣзе изъ своето убежище — и пакъ ни заговори, и заговори съ още по пламенни слова, съ по-огненъ езикъ, съ възвншена до небесата мисълъ, както само той можеше да ни говори. . . Ала неговата мисълъ и неговата пламенностъ, въпрѣки всички старания, не достигаха до нашитѣ сърдца, защото тѣ бѣха сѣкашъ затворени за неговия пророчески гласъ; тѣ останаха безъ ехо, безъ отзвукъ въ душитѣ. . . Ехото на тоя мощенъ гласъ се разнасяше само въ празното пространство. . .

Нито неговитѣ християно-социални доктрини, нито неговитѣ здрави политически възгледи, нито неговитѣ философически параболли, следъ станалия съ него погромъ, не се отразяваха въ нашитѣ вече запустѣли души. . .

Стоянъ Михайловски бѣше правилъ и по-рано разни идейни зигзаги, но тия зигзаги сж допустими и дори естествени и необходими за всѣкой силенъ духъ, търсещъ истината по стрѣмния пътъ къмъ върха на планината, нагоре, все нагоре. . .

Бѣше време, преди години, когато той ни говорѣше отъ върха на Хималантъ — и ние всички го слушахме съ трепетно благоговение; но сетне той започна да ни проповѣдва отъ подножието на Витоша — и саркастична усмивка играеше на нашитѣ устни. . .

Самоволя и цинична пѣкъ бѣ усмивката на ония, които го бѣха повалили на земята, въ подножието на планината, него, пророкътъ, който ги шибаше по-рано съ своя

огненъ бичъ отъ върха на Балкана. . .

Коя бѣше причината на тоя нравственъ погромъ у поета и пророка? Каква душевна трагедия бѣше преживѣлъ той, за да се реши на себезаколение и тѣй да остави на срѣдъ пътъ хилядитѣ свои апелти, последователи, ученици? Материалнитѣ ли нужди, които убиватъ не единъ български общественникъ и поетъ? Грозната ли българска действителностъ, която души още въ зародишъ толкова български таланти? — Ето една гатанка, която трѣба да разгатае българския литературенъ историкъ, за честъта и достоинството на българската литература и исторія, за честъта на българския народъ и на самия Ст. Михайловски, най-мощния духъ, какъто бѣ родила България откъсътъ сжществува, отъ петнадесетъ столѣтия насамъ.

Защото Михайловски не бѣше единъ обикновенъ публицистъ и поетъ, но единъ мислителъ — моралистъ, сатирикъ — бюстнителъ отъ първостепенно значение не само за България. Да, неговитѣ сатири и дидактически творения, въ стихове и въ проза, могатъ да правятъ честь на всѣка европейска литература. Ала, при все туй, сатирикътъ Стоянъ Михайловски, поетътъ-философъ, великиятъ моралистъ на настоящата епоха и на бъдещата самъ попадна подъ ударитѣ на собствената си сатира въ последнитѣ години на своята публична дейностъ.

Не бѣше ли по-добре, следъ фаталната 1904 г., пророкътъ да не се явява вече на обществената арена и да остане за винаги въ своето splendid isolation? . . .

Но той се яви пакъ и публикува маса изязни творения, които ще останатъ гордостъ на българската литература. Нѣма да забравя неговата „Молитва“, печатана въ в. Миръ презъ първата балканска война; тая дивна пѣсенъ — молитва ще остане ненадмината въ всички литератури. Съ конференция и съ печатно слово той продължи да буди обществената съвестъ до последния день на своето земно сжществуване.

На 3-й августъ 1927 г. Стоянъ Михайловски склопи очи завинаги и на 5-й сжщий той бѣ погребанъ въ общитѣ гробища на българската столица, въпрѣки предсмъртно му желание да бжде погребанъ при „Св. София“, до другия великанъ на българската мисълъ и художествено слово — Иванъ Вазовъ.

Пророкътъ не е желанъ и следъ смъртъта му; той е страшенъ и въ своя гробъ. И той ще бжде още по-страшенъ за всички злосторници въ тая нещастна страна единъ день, когато бжде разгат-

ната мистерията отъ 1904 г. и трагедията на неговата страдална и непроницаема при-живѣ на поета душа.

И тогава Стоянъ Михайловски ще заблести още повече въ сиянието на истински мждрецъ. И неговото име ще намѣри мѣсто въ всички сърдца, а неговия гробъ, символъ на буря и борба противъ исконното зло, ще бжде не тамъ, дето е сега, въ Орландовци, не и при „Св. София“, но негде високо, на ивѣкой планина, както бѣ високъ и неговия неспокоенъ духъ, къмъ който ще се стремятъ поколенията.

Защото Стоянъ Михайловски не бѣше само сатирикъ и рушителъ, но бѣше и пакъ и пакъ-пробивачъ и съзидателъ на новъ животъ, на нова България върху нова база: — чрезъ пресъзававането на индивида на българина.

Въ своя дневникъ, въ своитѣ мемоари и маса други ценни съчинения, които мждрецътъ ни е оставилъ като духовно наследство, вѣрвамъ, той да ни е разкрилъ цѣлата своя душа и мистерията на 1904 г.

Тия посмъртни творения на незабравимия отъ насъ поетъ ще ни разгадаятъ неговата гатанка. Впрочемъ, той бѣше и си остана до последния день на своя земенъ животъ една енигма. И затуй, когато се раздѣляхме съ неговитѣ останки, азъ плакахъ за неравниния мждрецъ, за нашия Иванъ Обсеченъ, — за себе си и за всички поети, съ неговата „Молитва“ на уста. . .

Духовна трибуна.

Свещ. Ш.

Предстоищъ вселенски съборъ.

Отъ редъ години се заговарва въ печата за свикването помежду православнитѣ церкви вселенски съборъ, отъ какъто се чувствува вопиюща нужда, за уреждането на плеада цѣла болни и отъ черковно общественъ характеръ въпроси. Учимъ се, какво съзнавайки това църиградския патриархъ Василиосъ (бившъ анхиялски владика), както и ромънския духовенъ началникъ влѣзли въ разбирачество, подготвятъ почвата за единъ такъвъ съборъ, който за да бжде редовенъ щѣла да бжде поканена и България, чието участие означавало вдигането на схизмата. Съ такава мисия е билъ натоваренъ и единъ отъ ромънскитѣ епископи, за когото се оповести и въ духовната ни преса, че е до-

Г. Б. Арнаудовъ.

Малкия Иванчо.

Тетко, Марие, тетко Марие, една сутринъ рано, както обикновенно винаха нѣколко деца, ученици въ прогимназията, въ сжседното село, предъ къщата на малкия Иванчо, събудайки сгушилнитѣ се отъ студъ кучета, които почнаха сърдито да лаятъ, за, че имъ сж нарушили спокойствието.

— Сега, сега, теткени, отвърща тетка Мария, набързо турга въ торбичката на своя малкъ и недѣгавъ синъ Иванчо, малко хлѣбецъ смѣсъ отъ овесъ и царевича и нѣколко изцедеца чушки отъ туршията, хваща Иванча за рѣка и го извежда на вѣтъ при другаритѣ му, молейки ги да не бързатъ много и го не изоставятъ самичкъ, понеже едва се седнажеше, служейки си съ бастунче. На вѣтъ е духналъ вѣтъръ пробиващъ и коститѣ даже. Облаци отъ снѣгъ шибатъ въ

очитѣ. Облечени въ дрипи, треперейки отъ студъ, малката дружина поема пѣтя. . .

— Опустѣло макаръ, не можеха ли въ селото да откриятъ класно училище, та да се не мжчатъ тия деца по такова време да отиватъ на училище, на единъ часъ далече отъ тукъ? Па пуста сиромашия, като се увила у насъ, ще умори и насъ и децата? Да нѣмашъ ти възможностъ да имъ хванешъ една стаичка въ селото, та да не се измжчатъ презъ зимата. У, ега не духнешъ такъвъ! Ще ги затрупа негде. Въ такова време и вълчитѣ слизатъ отъ балкана, негодуваше тетка Мария па застава предъ иконата, прекръсти се и почна да се моли Богу, да запази отъ всѣкаква бѣда и зла среща идничката ѣ рожба.

Подскачайки и ухайки на ржцетѣ си отъ студъ, дружи-

ната бързаше да стигне на време, да не закъснеятъ, за да ги не мѣмре директора имъ. Малкия Иванчо изостаналъ назадъ, почти вкочененъ полагаше свѣрхъ усилия да следва другаритѣ си.

Най-после кучи лей, пѣтльово кукуригане известяватъ наближаване селото.

Старикъ единъ натоварилъ колата съ дърва, едва теглена отъ измършавели кравички бѣше тръгналъ за въ града, да изкара нѣкой левъ, зеръ бирника отсѣдналъ въ селото, не пита имашъ ли, нѣмашъ ли, иска човѣко парцадието, иначе отидоха ти парцалитѣ, кравичкитѣ, нивичкитѣ.

— Добра стига, дѣдо Стой!

— Далъ ви Богъ добро деца, милитѣ цѣли сж измършавели. А ти бе Иванчо, и ти ли по това време? Я се качи на колата баремъ до селото и подсвири на дѣдо Стой, на мършавитѣ си кравички да спратъ, помогна на Иванчо да се качи върху дървата, уви го въ единъ скжсанъ чулъ, предназначенъ

за покривка на кравичкитѣ; подкани последнитѣ да тръгнатъ, а самъ се унесе въ мисли за минали нѣкогашни щастливи времена, когато синоветѣ му бѣха живи и две едри сълзи се търкулнаха по мършавитѣ бузи, спреха на оскрѣжени мустаци, превръщайки се въ ледени зърна.

Ето и училището. Това не е училище, по-скоро плѣвня съ изпокъртени стени, счупени и облени съ хартия прозорци.

Дѣдо Стой, спре кравичкитѣ, помогна на Иванчо да слезе и отново пое пѣтя съ любимитѣ си, взимашки еднакво участие въ економичната му борба кравички.

— Благодаримъ ти, дѣдо Стой, добъръ ти пѣтъ, Богъ да те избави отъ всичко лошо извика Иванчо и влезе въ една отъ класнитѣ стаи, където децата-ученици зѣзнѣха отъ студъ, понеже печкитѣ не бѣха напалени по нѣмане на дърва. . .

Ето, че иде и директора имъ.

— Добро утро! Студено ни е г-не директоре, Иванчо го разтресе, заобиколили директора си протестиратъ децата.

— Кжде е Иванчо? Добрия, примѣренъ и обичанъ отъ всички ученикъ, пита директоръ. Всички по домоветѣ си! Ще додете на училище, следъ като Ви съобщимъ. Разбрахте ли?

— Ами Иванчо?

— Иванчо ще остане въ къщи за малко. Кажете на майка му, че е въ насъ, да се не тревожи и да доде съ кола, поржчва директора, хваща Иванчо за рѣка, завежда го въ къщи си, дава му едно прахче хининъ, чашка чай и го сложи на леглото да си почине и стопли.

На вѣтъ вѣтърътъ продължаваше да бошува и носи облаци отъ снѣгъ.

— Тридесетъ и деветъ градуса и шестъ десети съобщава на жена си директора измѣрената температура на Иванчо.

— Горкото премръзнало е изъ пѣтя. А и иначе не е зираво. Я вижъ и съ каква дрипа

щелъ въ България и е посещавалъ Св. Синодъ.

Въ събора щѣла да вземе участие и руската черква, представлявана чрезъ делегатъ отъ задграничната такава. Очаква се щото събора да бжде свиканъ въ неутрална и подходяща зона—Са. Гора. Идеята за свикването на вселенския съборъ датира много отдавна. За жалостъ, обаче, до днесъ си остава само идея, като изключимъ свиканата презъ 1923 год. по инициативата на бившия цариградски патриархъ Метаксакисъ (сега Александрийски такъвъ) въ Цариград. Конференция, на подобаваша вселенски съборъ безъ участието на българската черква, представлявана отъ задграничната, Руската такава.

Нѣкои невѣрни Томовци базирайки се на прекалено предизвикателнитѣ отношения на сърбитѣ спрямо насъ, съ съшитѣ убийства и безподобенъ, бледнеющъ предъ нѣкогашния Баязидовъ и Хамидовъ тероръ, надъ мирното и беззащитно население въ Македония и Западнитѣ покрайнини, за срамъ и позоръ на 20 вѣкъ и Европейския аеропагъ — тритейския съдъ, нареченъ още Общество на Народитѣ си оставатъ песимисти, недопускайки при това положение на нещата свикването на събора.

Дано най-после се свика събора, та да се турне край на аномалията, дезорганизацията и масата дефекти въ православната черква.

атираното отъ вѣкове родно племе.

— Тѣ умрѣха като оставиха на българското племе и на свѣтовното земледѣлско движение една рядка по чистота и помисаль паметъ.

Свѣтотатство съ тѣхната паметъ вършатъ днесъ рушителитѣ по съюзнитѣ върхове, които заеха тѣзи мѣста съ подлостъ и злонравие и които днесъ тѣй лукаво мѣдруватъ по кървавата съюзна снага.

Лукавото мѣдруване, злонравнитѣ непрекъснати разсъждения сж мания на дребни и ограничени умове. — Това име но вършатъ днесъ върховетѣ съюзни, а долу, въ низинитѣ, сдруж. земл. говорятъ съвършено на другъ езикъ, а именно: Здружени земледѣлци обединете се и вразумете се!

Каква е тази наглостъ да се запечатва съюзната мисль въ колонитѣ на съюзнитѣ органи? Да се допуца лъжата, а истината да се промѣква само контрабанда? 1/4 отъ съюзнитѣ дейци желаятъ и искатъ свобода въ съюзния печатъ за да се даде възможностъ на творческитѣ, практическитѣ и просвѣтни умове да помогнатъ съ съвети и упътвания! До кога тѣзи остарели марионетки ще бошуватъ въ съюзната преса?

Тя монополъ ли е за върховетѣ?

Въ реда на изказанитѣ мисли, ние сме строго убедени, че обединението не ще дадатъ върховетѣ, защото на тѣхъ липсва искрена кохезия, а то ще стане, макаръ съ мжка, но отъ долу, отъ малкитѣ съюзни огнища — селскитѣ дружиби.

Обединителния конгресъ за който се прави алюзия отъ върховетѣ, е на просто му казано бошафъ.

— Ами кой глупецъ ще се съгласи съ тази тѣхна пародия на обединение.

Нали бѣхме свидетели на 17 и 24.11. какъ се обединиха — съ протоколи, резолюции и шейретници. Не за таква обединение копнеть маситѣ днесъ. — Тѣ искатъ идейно сцепление, а не националь-либерално обединение.

Който е следилъ конгреситѣ отъ XIX насамъ, самъ ще признае, че тѣ не сж били дѣлови и творчески, ами чисто и просто паради и мегдани за кършене на езици.

Ако разгледаме интимната мисль, която накара покойния Стамболийски презъ 1922 год. да предшествува голѣмия конгресъ съ малкъ такъвъ — това бѣ признакъ, че и той призна мълкомъ парадната стра-

на на многолюднитѣ конгреси.

Вѣрно е, че голѣмитѣ конгреси чрезъ тѣхъ се импулсира масата, чрезъ тѣхъ се манифестира съюзната мощъ и солидарностъ, но вѣрно е сжщо, че въ тѣхъ нищо полезно за организация не се е създадо.

— Тамъ гдето командува сърцето и увлечението разумъ нѣмее.

Его защо като страници на обединителната акция, ние изказваме мнение, щото проектирания юбилеенъ обединителенъ конгресъ да се предшествува отъ една обща конференция, въ единъ провинциаленъ централенъ градъ, единъ месецъ преди конгреса, съ следния съставъ: Да се считатъ по право делегати:

1. Всички съюзни дейци които сж били въ управителния съветъ на съюза отъ 1 до 10 конгресъ включително, безразлично въ кои крила се числятъ.

2. Всички председатели на околийски дружиби безъ разлика на крила.

3. Всички върховни съюзни съветници.

4. Всички бивши министри.

5. Всички народни представители, които отговарятъ по цензъ на исканията на устава.

Забележка: По пунктъ 2 и 3 сжщо да отговарятъ на ценза за длъжността.

Такава една конференция ще

наброява около 600—700 души.

На тази конференция ще се събере елита и есенцията на съюза и тя въ своитѣ заседания да изработи планъ и дневенъ редъ за юбилейния конгресъ.

Въ конференцията да се изгледатъ и шлефуватъ всички принципни търкания и решениата и да бждатъ задължителни за всички крила и народа.

Тѣзи които не се подчинятъ на това решение да се считатъ като разколници и да се заличатъ за винаги отъ съюзнитѣ редове.

Конференцията да поеме изцѣло инициативата за свикване на Архангеловъ денъ конгреса, като излъчи отъ себе си обединителна комисия, която тоже да председателствува конгреса. По този начинъ ще се затворятъ вратитѣ на карьериститѣ, които нанесоха такива дълбоки рани на съюза.

Само когато всички съюзни дейци се проникнатъ отъ необходимостта за жертви и то продължителни и непрекъснати жертви, само тогава може да се приказва за едно искрено обединение и солидарностъ, тѣй необходимо за момента.

Може да грешимъ, но ако сме сгрешили, нека бждемъ поправени и допълнени.

Писма до редакцията.

Думата на скромния старъ дѣецъ Тодоръ Чорбаджиевъ и редника Несторъ Ивановъ въ Казанлъшка околия.

Приятно впечатление ни направи, че „Народна Камбана“ възприема хубавата акция за земледѣлското обединение. Повика за обединението на разпокъсанитѣ съюзни сили, който съ такава настойчивостъ се подема отъ низинитѣ по села и колиби, наистина е повикъ за самосъхранение на съюзнитѣ кадри и наистина е животворно слънце, което стоплюва сърдцата на сдруженитѣ земледѣлци.

Обединителната акция, която като вълна залива цѣла земледѣлска България, най-напредъ се подзе отъ Казанлъшка околия.

Тази околия връчи една палма съ брилянти—чудно хубава резолюция, но тази палма въ злодейскитѣ ржце на върховетѣ се преобърна на тръненъ венецъ, който се положи върху измъчената и злополучна глава на Б. З. Н. С.

Жалки особи представляватъ днесъ върховетѣ, защото си побъркаха призиванието, даже и последното животно е пощастливо отъ тѣхъ, понеже животното върши това, което му предписва инстинкта, а тѣ за паница леща и първенство раздробиха хубавата организация.

Отъ изявленията, които тѣзи недоносчета правятъ въ колонитѣ на желтата преса има само единъ реаленъ резултатъ, а именно: всички признаватъ и съ единъ темпъ викатъ: „зем-

ледѣлци съюзната сграда горни и ще изгорятъ; но всѣки отъ тѣхъ по отдѣлно лукаво е нарамилъ запалена главня и съ нея подклажда пожара. Ние сме оптимисти и строго вѣрваме, че тѣ съ тѣзи главни ще запалятъ първомъ собствениитѣ си главни, но не ще изгорятъ съюзнитѣ традиции, съюзния уставъ и съюзната просвѣтна съвестъ. Ние твърдо вѣрваме, че близакъ е часа, когато тѣзи случайни величия и пошръляли момчетия ще се уморятъ въ борбитѣ за първенство и надмощие и когато тѣ сами по подобие на „Сатурнъ“ се изгълтатъ единъ другъ, чакъ тогава земледѣлската организация ще се прероди и отъ пепелта на разрушениятъ земледѣлския съюзъ ще сдобие младенческа сила, за да оцѣстливи измъченото селячество. 12 часа скоро ще ударятъ!

Всѣка слабостъ, всѣки порокъ, всѣко падение, има своята психология, която щомъ се разбули ни кара да разбираме пълнотата на човѣшкитѣ страсти и домогвания.

Най-внимателния и строго замисленъ зритель не ще закъснее да открие, че дѣлото на покойнитѣ безсмъртни учители: Забуновъ, Стамболийски, Цанко Бакаловъ, Райко Даскаловъ, Петковъ и плеада други великани е дѣло, което почива на морална основа и нравственъ доблестъ. Тѣ умрѣха (не на бѣлъ чаршавъ) за въ защита на отруденото, униженото, експло-

е облечено. Вижъ, че и чорапитѣма. Краката му сж увити въ нѣкакви парцали, а царвукитѣ му скжсани. Вижъ му хлѣба и чушкитѣ. Нещастни деца! Но, я да го увия още малко дано се стопли. И уви го добре, като сама застана надъ леглото на болното, полагайки майчини грижи.

— Гоше, чекайте ме бе! Мамичко, че се умре на пато! Йорде, молимъ ти се, чекай на бе, не ме оставяйте самъ, вълци че ме изедатъ...

— Горкото бълнува, моли се да го чакатъ, шепне г-жата.

— Нека го оставимъ на спокойствие.

Пъкъ ще се случи, че фелдшара го нѣма. Дяволъ ги взель, нѣколко села оставили съ единъ фелдшеръ само. Кжде ли порано и той да отиде? Хей тѣй още дълго време ще мрътъ горкитѣ, не видени и не чути. А всички тяжести сж върху плещитѣ имъ. Селото е добре, селянина може да плаща, да се съспива отъ непосилень трудъ, живяющъ скотски жи-

вотъ; невиджайки бѣлъ денъ; незнайки що е това почивка. Прогимназия, че зацо сж я открили? Нестига, че не е годна за хяръ даже, отгоре на туй и дърва нѣма. Не можешъ да протестирашъ. Сторимъ ли това ето тебе дружбашъ, проповѣдникъ на превратни идеи и хайде на улицата, разходжайки се нервно, протестираше директора.

Новъ кучи лай посреща връщачата се въ селото безъ Иванчо малка дружина.

— Кольо, ти живѣешъ близо до Иванчови, какъ на майка му, това що ни поржча директора раздѣляйки се възлагаха на Кольо грижката да сжобщи на майката на Иванчо да отиде въ директора съ кола! И се прѣснаха по домоветѣ, си да се приотатъ поне на заветъ — да се отърватъ отъ ужасния вой на вѣтъра.

— Тетко Марие, тетко Марие, вика Кольо на вратата на Иванчови не смѣйки да влезе вътре, страхувайки се отъ ку-

чето, което лаеше и дращеша на вратата мжчейки се да я отвори.

— Ида, ида, кой вика? Чибубре, ха тамъ! Нече да залаешъ такъвъ! А, ти ли си Кольо? Ами Иванчо где остана? уплашена отрупа съ купъ въпроси Коля, тетка Мария.

— Него го разтресе, директора го заведе у тѣхъ и каза да отидешъ съ колата.

— Съ колата ли? Боже, милостива Богородичке! Майчице, и това ли ще ме стигне? Не стигаеше ли ми, че Мите остана на фронта? Зеръ и детецето ми, единичкото ми дете ще отиде? Ахъ! Защо ли, защо ли го изпратихъ на това лошо време? Опустило макаръ и училище и всичкото! Кой ли ще ми даде кола? Плачеше и се вайкаше майката, предчувствувайки, че се е случило нѣщо лошо съ синѣтъ ѝ.

Съседитѣ ѝ чули вайканията ѝ, изтичаха на вѣнь я питаха що се е случило, та плаче и се вайка като надъ мъртвецъ. Разбрали работата почнаха да

я утешаватъ. Бай Симеонъ беледенъ селянинъ, приятель на покойния ѝ мжжъ набърже впрѣгна мършави воловци, взе съ себе си нѣколко парцала, напомнящи нѣкакви си неагашни черги, мѣта ги въ колата ведно съ малко царевична шума и трѣгва. Впрѣки всички увещания да си остане въ кжщи, че не се е случило нищо лошо, че Симеонъ самъ ще иде и доведе Иванчо, тетка Мария остана глуха на увещанията и хвърли се въ колата.

— Опустило макаръ, кешке да не се е прѣкнало на свѣта майка! Нека иде, оставете я! извика баба Стоиленовица.

— Ще истинешъ, замѣтни се съ нѣкой отъ парцалитѣ, или слезни да ходишъ. Като ходи човѣкъ се затоплюва, я подкани бай Симеонъ и смуши съ остена мършавитѣ волове да ускорятъ хода си.

Бай Симеонъ разпрѣгна воловетѣ, хвърли върху имъ по единъ парцалъ, измѣкна шумата отъ колата, постави я предъ тѣхъ и алѣзе въ кжщи да се постопли и запази отъ вѣтъра.

Майчице, че умремъ! Гоше, чекайте ме бе, продължаваше да бълнува Иванчо, който бѣше станалъ неузнаваемъ.

Сърдцераздирателенъ пискъ на майката процѣпва въздуха въ стоята. Изведнажъ скача, пригръща свидия рожба, притиска я силно до отдавна изсъхнала грждъ и обхваната отъ ужасъ скуоеше коситѣ си, чулъше ржцетѣ си.

Стреснатъ отъ пискъ, Иванчо отвори очи, обгърна съ тжпния си погледъ присжтствующитѣ, усмихна имъ се и отново ги затвори, за та се не отворятъ вече никога.

На вѣнь грозно изви куче, воя му процѣпи въздуха, отек на въ селото и се превърна въ ехо изъ суходолинката...

Здравна просвѣта.

Д-ръ Ст. Ягоридковъ.

ЗАРАЗИТЪ.

Всѣки знае, че заразителнитѣ болести сж плодъ на вредното действие на разни паразити и микроскопични живи същества, незидими съ просто око, които преминаватъ отъ нечистотитѣ въ човѣка, отъ животнитѣ, или пѣкъ, което е най-често отъ единъ човѣкъ на другъ.

Тия същества или микроорганизми, като навлѣзатъ въ човѣшкия организмъ се размножаватъ извънредно бързо и, било прѣкъ, било косвено чрезъ специални вещества, които отдѣлятъ, увреждатъ на здравето или причиняватъ смъртъ.

Заразитѣ болести сж едни отъ най-разпространенитѣ: тѣ сж толкова повече, колкото поголѣмо е невежеството и непредпазането.

Заразяването става по много начини. Човѣкъ яде напр. съ нечисти ржце, поглъща безброй микроби, които се разви-

ватъ въ организма му, минаватъ въ кръвта му и го разболѣватъ. Или пѣкъ човѣкъ яде нечисти и направшени яденета или продукти, въ нечисти сждове, пие замърсена вода и пр. Но то може да стане и чрезъ одрасквания, порѣзвания, убивания и т. н. при които, ако не се изчисти и дезинфекцира повреденото мѣсто, може да се развие по-малка или по-тежка зараза. Заразяването става и чрезъ дишане на прахуляцигъ, чрезъ кашляне предъ другиго, когато достигатъ прѣсикитѣ и т. н. То става и чрезъ употреба на предмети останали отъ болни хора. Най-сетне става и отъ обикновено съжителство съ болни отъ заразителни болести. Кой не знае, че ако едно дете се разболѣе отъ скарлатина или дифтеритъ напр. всички други деца, които съжителствуватъ се разболѣватъ отъ сжщата болестъ.

Но човѣкъ, впрѣки ежеднев-

нитъ примѣри, не взема често пкти поука.

Маса хора: работници, земледѣлци, занаятчии и пр. не обръщатъ внимание на своето здраве при работа. Това е фаталенъ грѣхъ. Човѣкъ е длъженъ да знае, че заразитъ го дебнатъ винаги: и при работа, и при хранене, и при удоволствия, и при нещастни случаи.

Какъ да избегнемъ заразитъ? Не е много трудно. Преди всичко съ редовенъ животъ. Чистотата на помѣщенята, където работимъ. Провѣтряване и сухота, гдето работимъ и гдето почиваме. Следъ работа — почивка, отмора за да се възстановятъ силитъ на организма. Дългитъ разговори и почерпушки следъ работа, повече изтощаватъ здравето отъ самата работа. Чисти ржце, чисто тѣло, здрава питателна храна. Слънце, свѣтлина и въздухъ. Микробитъ измиратъ отъ сухотата и слънчевитъ лжи, а се развиватъ съ милиарди и милиарди въ влагата и нечистотитъ. Тъ не се предаватъ и когато човѣкъ се предпазва отъ болнитъ, не яде, не спи, не общува съ тѣхъ.

Най-доброто здраве е онова, което най-малко се излага на рискъ и най-добре се пази.

Хроника.

НЕКА държавата да подпомогне пострадалигъ отъ наводнението села и градове.

Нашъ кореспондентъ въ *Каванлъкъ* и околнята е г. *Несторъ Ивановъ*, къмъ когото могатъ да се обрънатъ всички, които желаятъ да дадатъ материалъ за вестникъ, обявления или пъкъ да се абонирагъ.

Есенния панаиръ въ с. Любимецъ, Свиленградско ще започне на 6 септември и ще трае до 8 сжция месецъ.

Въ края на тоя месецъ ще бжде назначена по Министерството на вътрешнитъ работи комисия, която да изработи законопроектъ за общинитъ.

Наредено е отъ Дирекцията на желѣзницитъ да се издаватъ отъ 19 до 31 септември на всички посетители на Горно-Орѣховския панаиръ за отиване и връщане до мѣстожителството имъ билети съ 50 на сто намаление.

Въ Бургасъ ще заседава отъ 16 до 20 септември конференция отъ всички инспектори и лѣкари по малариата, въ която ще се разгледатъ въпроси въ връзка борбата съ последната.

Утвърдени сж плановѣт и поемнитъ условия за модернитъ кленици въ Пещера и с. Твърдице, Новоагорска околия.

Околийката комисия по настаняване на бѣжанцитъ въ София е решила отъ 1 септември да почне раздаването на стрителенъ материалъ на бѣжанцитъ въ София.

Висшата кооп. школа съобщава на интересующитъ се, че приемането на нови студенти за 1929—1930 учебна година става въз основа на приеменъ изпитъ, който ще се произведе отъ 20—25 септември. Учебнитъ занятия ще почнатъ отъ 1 октомври. Приематъ се отъ двата пола свършили гимназия, срдно търговско, земледѣлско, педагогическо училище и духовната семинария.

Четете вестникъ „Народ, камбана“.

Положението.

У насъ.

Изгледни да се помирятъ племената въ демократическия сговоръ нѣма. Различията между тѣхъ сж голѣми и не сж на лична почва, а сж различия върху системата на управлението.

Колкото и да е неприятно на правителствения печатъ, ние сме длъжни да го кажемъ че никой вече не се съмнява при това положение, че политиката на г. Ляпчевъ ще направи презъ предстоящата есенъ единъ голѣмъ завои и си подири политически сътрудници ванъ отъ средитъ на демократическия сговоръ.

Въ чужбина.

Всички считатъ конференцията въ Хага за пропаднала, следъ като английския делегатъ не възприе и последнитъ предложения на останалитъ сили — кредитори на Германия.

Германския печатъ твърди, че този неуспѣхъ на конференцията не се дължи на разногласията между кредиторитъ и длъжницитъ, а на разногласията само на самитъ кредитори.

Споредъ последнитъ сведения, рускитъ войски сж преминали съ картечници и бронирани автомобили манджурската граница и сж нападнали китайскитъ позиции. Предъ видъ това, японскитъ войски, които до сега се намираха въ Южна Манджурия, постепенно напредватъ на северъ къмъ Харбинъ. Японцитъ заявяватъ, че тѣ възнамеряватъ да взематъ мерки, защото се страхуватъ, че въ Манджурия ще нахлуятъ червенитъ войски.

Смѣхъ и закачки.

Какъ булевардната преса информира читателитъ си.

Вдовецъ Х . . . седѣлъ споконно въ стаята си и прелистувелъ списъка на 49 вдовици изъ столицата, спирайки се на всѣко име по-отдѣлно, дотегналъ му бекярския животъ, решилъ се най-после да си нахлузи семейния яремъ.

Ехъ, да можеше нѣкакъ да си образува харемъ отъ всичкитъ? А, дяволъ да ги вземе нѣма нито една за изхвърляне.

Еленка Гушева хубавичка, млада, има парички, кжчи дѣв въ София, нѣма деца, приятель я препоржчва . . . Подчертава името й съ червенъ моливъ.

Вѣра Мърдачева сжщо — и, нейното име се подчертава.

И . . . Изведнажъ, като изъ невидѣлица втурва се въ стаята му една съ съблазнителни форми млада вдовица, която видѣла списъка въ ржцетъ му, въ своя си бѣсъ на ревностъ, грабва го, смачква го и го пхъва въ забранената зона на тѣлото си — гърдитъ, съ думитъ: „Брѣни де, ако ти стиска“.

Изненаданъ отъ това смѣло нападение и ужасенъ отъ видоветъ на смачканитъ вдовици, които чувствуващи очакващата ги грозна участъ, да бждатъ сжсани на малки парчета и хвърлени Богъ знае где, го молили да имъ се притече на помощъ, като брѣкне и ги извади. Сиромаха вдовецъ въ недоумѣние да брѣкне, или не, макаръ, че му се искало много да брѣкне, до като се реши, смѣлата нападателка избѣгала, занасяйки съ себе си смачкания списъкъ на 49-тѣхъ вдовици.

На другия денъ четемъ въ булевардната преса громкото заглавие: *Дръзкото нападение всрѣдъ Столицата Ограбения вдовецъ. 49 вдовици безследно изчезнали. Грозната паника всрѣдъ вдовицитъ. Захарчукъ на линия и пр. и пр.*

Въ „Размѣтаница“, Дупнишко, обикновено момчетата ги женатъ много млади — почти деца, а за булки имъ взиматъ моми съ по-нѣколко години по-стари отъ тѣхъ.

При венчавката на едно младо момче свещеника дохожда до благословиитъ:

— Благослови ги, Боже нашъ яко же благословилъ е си Сара.

— Младожениха схваща, какво свещеника му казва, че булката му била стара и отвърща:

— Ако е стара, дѣдо попе, моя си е!

Не обръщайки внимание свещеника продължава:

— Благослови ги Господи Боже нашъ, яко же благословилъ е си Исака.

— Къоравъ ли си, че ме сажка, та си седналъ да я раздумвашъ, или те сърби нѣкоя плешка? Отвърща нервно младоженеца.

— Благослови ги Господи Боже нашъ яко же благословилъ е си Ревека . . .

— Море не да реве, дѣдо попе, ами ако ше и да се одере, то бѣше що бѣше! почти изревава младоженеца и почва да дърпа булката да си отидатъ.

Г. Б. Арнаудовъ (Гошката).

Г-ца ВИКТОРИЯ Д. ШИШКОВА

и

Г-нъ ЯНАКИ МИХ. СТАНИШЕВЪ

Згодени

София.

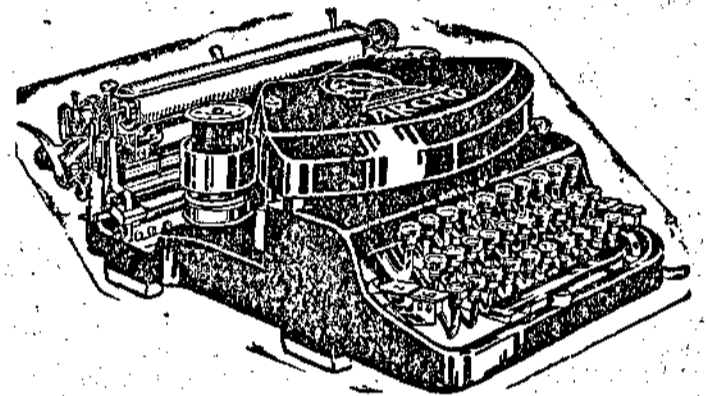
с. Калотино, Царибродско.

Въ новия „Джамбаски ханъ“

на ЯНАКИ ПАРВЛОВЪ, ул. „Опълченска“ № 42.

който на ново основно е ремонтиранъ ше намѣрите чисто натурални напитки ВИНО и РАКИЯ, отлична кухня при бърза прислуга, идеална чистота, достъпни цени и всички удобства, за клиентитъ и добитъка имъ.

1—3

„Архо“

е последната дума на машинната техника

Извънредно здрава конструкция работи много леко, много силенъ праволинеенъ ударъ, поради което води повече копия отъ всѣка друга машина. Свободно движение на гумения валакъ при писане на формуляри за да пада текста, точно на исканата линия, никакво преплитане на буквитъ не може да става, когато се удрятъ по две едновременно и др. технически преимущества.

Архо превъзхожда въ всѣко отношение всички системи пишущи машини.

Главни представители за България А. Провадалиевъ и С. Ке Тодоровъ, София, Алабинска № 40.

Хотелъ „Възраждане“

въ центъра на София, жгъла ул. „Княгина Климентина“ и бул. „Хр. Ботевъ“

Въ хотела ше намѣрите винаги най-ефтини легла, извънредно голѣма чистота, винаги топли и студени бани и отлична прислуга.

1—3

Важно за посетителитъ на столицата

Хотелъ „Лвовъ мостъ“

на площада „Лвовъ мостъ“ № 2, телеф. № 4327

е наново ремонтиранъ изцѣло. Строго фамилиаренъ. Идеална чистота, бърза, честна и акуратна прислуга. цени умѣрени. Подъ хотела всички удобства за г. г. посетителитъ, ресторантъ съ отлични пазарджиски вина, кафене, бръснарница и пр. Посетете го сами да се убедите.

Съ почитание:

Гаврилъ Ст. Сердаровъ.